

Lekcja 11

18 marca

Zasmucanie Ducha Świętego i sprzeciwianie się Mu

Tekst biblijny: Ef 4,25-32.

Cel lekcji:

Poznanie: Zrozumienie, jak unikać odrzucania głosu Ducha Świętego przemawiającego do nas.

Odczucie: Docenienie napomnień Ducha Świętego i odczucie na nowo działania Ducha Świętego.

Działanie: Postanowienie zachowania wrażliwości na działanie Ducha Świętego i odpowiadanie na Jego napomnienia.

Plan nauczania

I. Poznanie: Unikanie zasmucania, odrzucania i gaszenia Ducha Świętego.

A. Jak możemy uniknąć zasmucania Ducha Świętego?

B. Na czym polega odrzucanie napomnień Ducha Świętego?

C. Dlaczego Paweł używa wyrażenia „Ducha nie gasicie”? Jakie skojarzenie budzi to wyrażenie w twoim umyśle?

II. Odczucie: Rozwijanie sumienia wrażliwego na napomnienia Ducha Świętego.

A. Jak napomnienia Ducha Świętego uświadamiają nam naszą potrzebę duchowego rozwoju?

B. Dlaczego ignorowanie napomnień Ducha Świętego jest tak destruktywne w chrześcijańskim życiu?

III. Działanie: Odpowiadanie na napomnienia Ducha Świętego.

A. Jak możemy rozwijać pozytywne postawy wrażliwości na napomnienia Ducha Świętego?

B. Jakie postawy stają na przeszkodzie działaniu Ducha Świętego dla nas i jakie praktyczne kroki możemy podjąć, by uniknąć takich myśli i odczuć?

C. Co możemy zrobić, by uniknąć pułapki nadmiernie wrażliwego sumienia, które sprawia, że żyjemy w lęku i poczuciu winy?

Podsumowanie: Właściwe zrozumienie służby Ducha Świętego prowadzi nas do wrażliwości na Jego prowadzenie, odpowiadania na Jego napomnienia i podporządkowywania się Jego woli. Rozumiejąc, że Duch Święty jest trzecią Osobą Bóstwa, a jednocześnie największym Darem Chrystusa dla każdego chrześcijanina, miłujemy Jezusa tak, iż nie chcemy czynić nic, co mogłoby zasmucać, odrzucać czy gasić Ducha Świętego działającego dla nas.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 7,51.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Ojciec, Syn i Duch Święty uczestniczą w dziele zbawienia. Bóg pragnie zbawić swój lud, czy to sobie uświadamiamy, czy nie. Pragnie nas zbawić, czy odpowiadamy na Jego miłość, czy nie. W czasach starotestamentowych Bóg raz po raz posyłał swoich proroków i natchnionych posłańców do swego ludu. W proroczych przesłaniach z nieba kierował do nich wezwania. Jednak pomimo usilnych wezwań przywódcy religijni odrzucali Boże napomnienia.

W naszym pokoleniu Bóg znowu wzywa nas przez Ducha Świętego, byśmy odpowiedzieli na Jego napomnienia i uczyli się z przeszłości.

Tylko dla nauczyciela: Podczas lekcji tego tygodnia pomóż uczestnikom być wrażliwymi na napomnienia Boże kierowane do nich przez Ducha Świętego. Zachęć ich, by rozwijali postawę wrażliwości na działanie Ducha Świętego dla nich. Uważnie wskaż im, co to znaczy zasmucać Ducha Świętego, odrzucać Go i gasić. Podkreśl fakt, że napomnienia Ducha Świętego nie są obliczone na budzenie w nas poczucia winy. Mają nas raczej prowadzić do Jezusa, Źródła uwolnienia od winy. Nie służą zakuwaniu nas w kajdany legalizmu, ale mają nas wyzwolić do życia wiary przez udzielenie nam mocy do posłuszeństwa.

Lekcja tego tygodnia ma istotne znaczenie dla zrozumienia doniosłej roli Ducha Świętego w przygotowaniu ludzi na przyjście Jezusa i mające wówczas nastąpić przemienienie.

Otwarcie dyskusji: Przed laty młody, niespełna trzydziestoletni człowiek, uczestniczył w jednej z serii spotkań ewangelizacyjnych pastora Marka Finleya w północnowschodniej części Stanów Zjednoczonych. Przyjął Jezusa Chrystusa i był głęboko poruszony poznaną prawdą. Gdy przygotowywał się do chrztu, odczuwał silne pragnienie, by uczynić coś dobrego w związku z tym, co stało się w jego życiu kilka lat wcześniej.

Otóż ów młody człowiek uczestniczył w napadzie rabunkowym. Wraz z gangiem innych nastolatków włamał się do prywatnego domu i ukradł sprzęt audio. Teraz, po nawróceniu, był przekonany, że musi naprawić wyrządzoną szkodę. Po naradzeniu się z pastorem Finleyem opracował plan działania. Pastor Finley zgodził się porozmawiać z okradzioną rodziną i przedstawić historię nawrócenia młodego człowieka, tak by wiedzieli, że pragnie on zapłacić za skradzione rzeczy.

Ludzie ci byli przejęci na wieść o tym, że ów młody człowiek pragnie dokonać zadośćuczynienia. Zrobiło na nich wrażenie to, że jego nawrócenie było tak szczere, więc przebaczyli mu cały jego dług. Wyobraź sobie pokój i radość, jakie napełniły tego młodego człowieka, gdy usłyszał tę dobrą nowinę.

Przypuśćmy, że ów młody człowiek zignorowałby napomnienia Ducha Świętego. Czy jego poczucie winy minęłoby samo? Czy znikłoby, gdyby je zignorował? Jak możemy się upewnić, że jesteśmy poruszani przez Ducha Świętego a nie przez nadgorliwe sumienie?

Oto jedna z podstawowych zasad działania Ducha Świętego. Duch Święty zawsze przekonuje nas o czymś bardzo konkretnym. Gdy wyznajemy nasze grzechy, zostają one przebaczone (1 J 1,9). Jeśli czujesz się winny przed wyznaniem grzechu, to dlatego, że Duch Święty prowadzi cię do wyznania go. Jeśli czujesz się winny po wyznaniu grzechu, to dlatego, że diabeł usiłuje cię powstrzymać od przyjęcia owoców przebaczenia.

Jeśli masz mgliste, niejasne poczucie niegodności, to możliwe, że jest tak dlatego, iż diabeł próbuje cię pozbawić pewności w Chrystusie. Ponieważ pragniemy mieć „czyste sumienie wobec Boga i wobec ludzi” (Dz 24,16) i składać pozytywne chrześcijańskie świadectwo wobec tych, których skrzywdziliśmy, jesteśmy wrażliwi na napomnienia Ducha Świętego, by, o ile to możliwe, dokonać zadośćuczynienia za wyrządzone szkody (Mt 5,23-24).

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Głównym tematem lekcji tego tygodnia jest wrażliwość na działanie Ducha Świętego. Podkreśl znaczenie rozpoznawania i słuchania głosu Ducha Świętego dla chrześcijańskiego życia w pokoju, wolności i radości.

Komentarz biblijny

I. Zasmucanie Ducha Świętego (przeczytaj Ef 4,25-32).

W 4 rozdziale *Listu do Efezjan* apostoł Paweł wymienia szereg zachowań, które zasmucają Ducha Świętego. Pośród nich wymienia kłamstwo, gniew, nieuczciwość, złą mowę, gorycz i złość. Skoro takie postawy i zachowania zasmucają Ducha Świętego, to czy Duch Święty nie przekonuje nas, że powinniśmy je odrzucić i czy nie udziela nam mocy do ich pokonania? Jedną z najważniejszych funkcji Ducha Świętego jest przygotowanie nas na zamieszkanie w niebie. On ma upodobanie w zastępowaniu nieuczciwości uczciwością, gniewnego ducha spokojnym usposobieniem, krytykanckiej mowy uprzejmymi słowami, szorstkości uprzejmością, a goryczy przebaczeniem.

Słowo przetłumaczone jako „zasmucać” w Ef 4,30 to w greckim oryginale *lupeo*, dosłownie oznaczające „zadawać ból”. Zatem jest to wezwanie, byśmy byli wrażliwi na działanie Ducha Świętego i nie sprawiali więcej bólu Jego boskiemu sercu przez dopuszczanie się świadomego, celowego grzechu.

Ponieważ nie jest możliwe zasmucić bezosobową moc ani sprawić jej ból, słowa te, pośród wielu innych, są wyraźnym dowodem na boską osobowość Ducha Świętego. Zasmucanie Ducha Świętego polega na odrzucaniu Jego napomnień i opieraniu się Jego działaniu. Trwanie w takiej postawie zasmucania Ducha Świętego, opierania się Jego wpływowi i odrzucania Jego napomnień może prowadzić do popełnienia niewybaczalnego grzechu.

Evangelie mówią trzykrotnie o niewybaczalnym grzechu (Mk 3,28-29; Łk 12,10; Mt 12,31). W *Evangelii Mateusza* Jezus zwięźle stwierdza: „Dlatego powiadam wam: Każdy grzech i bluźnierstwo będzie ludziom odpuszczone, ale bluźnierstwo przeciw Duchowi nie będzie odpuszczone” (Mt 12,31). Zwróć uwagę na wyraźny akcent. Każdy grzech będzie przebaczony. Niewybaczalny grzech to nie jakiś określony grzeszny czyn. Nie jest to żaden szczególnie rażący przypadek morderstwa, cudzołóstwa, kłamstwa czy kradzieży. Jest to świadome odpieranie działania Ducha Świętego, trwała niechęć do okazania skruchy i uporczywe trzymanie się grzechu pomimo świadomości skutków takiej postawy.

Niewybaczalny grzech następuje nie dlatego, iżby Bóg przestawał nas miłować. Następuje dlatego, że serce człowieka staje się tak twarde, iż przestaje on miłować Boga. Nie jest tak, że w pewnym momencie Bóg już nie chce człowiekowi przebaczyć - to człowiek już nie chce przebaczenia. Serce Boga nigdy nie przestaje być czułe wobec grzesznika. To raczej przez uparte opieranie się napomnieniom Ducha Świętego serce grzesznika traci wrażliwość na Boga.

Oto prosty sposób, w jaki możemy uzmysłwić sobie niewybaczalny grzech. Jest to grzeszny stan, w którym człowiek nie pragnie już zbawienia, gdyż jego serce tak bardzo stwardniało w buncie przeciwko Bogu, iż jest już niezdolne odpowiedzieć nawet na najsilniejsze wezwania Ducha Świętego i nie poruszają go największe nawet dowody Bożej miłości.

Do rozważenia: W jaki sposób zasmucamy Ducha Świętego? Czym jest niewybaczalny grzech? Nie musimy się obawiać, że popełniliśmy niewybaczalny grzech, jeśli nadal pragniemy zbawienia. Jakkolwiek jednak usilnie pragniemy zbawienia, Boże pragnienie, by nas zbawić, jest o wiele potężniejsze. Funkcją Ducha Świętego jest prowadzić nas codziennie do Chrystusa, abyśmy otrzymali cenny dar, który On pragnie nam dać. W jaki sposób daje On nam moc, byśmy stawali się coraz bardziej podobni do Jezusa każdego dnia?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Poprowadź uczestników lekcji w praktycznej dyskusji o tym, jak zachować wrażliwość na kierownictwo Ducha Świętego. Omów każdą z różnych funkcji Ducha Świętego - przekonywanie o grzechu, świadczenie o Jezusie, prowadzenie i wzmacnianie wierzących, nauczanie sprawiedliwości, udzielanie mocy do wydawania świadectwa. Jak możemy odpowiadać na prowadzenie Ducha Świętego w każdej z tych dziedzin?

Pytania do zastosowania

1. Jak świadomość działania Ducha Świętego może się stać nieodłączną częścią naszego codziennego życia?
2. Jak możemy przyjąć duchowe dobrodziejstwa tak szczerze oferowane przez Ducha Świętego?
3. W jaki sposób możemy się wzajemnie zachęcać do większej świadomości działania Ducha Świętego?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Duch Święty jest osobistym Reprezentantem Chrystusa, naszym Sprzymierzeńcem w walce ze złem, naszym Przyjacielem i Pocieszycielem, Doradcą i Przewodnikiem. Zachęć uczestników lekcji, by rozważali słowa tej chrześcijańskiej pieśni:

Duch Święty, wierny Przewodnik, zawsze jest przy mnie.
Łagodnie prowadzi mnie jak pielgrzym na pustkowiu.
Moja dusza znękana raduje się słysząc Jego głos.
Mówiący cicho: „Wędrowcze, idź za Mną do domu”.

Zawsze obecny Przyjaciół, zawsze spieszący z pomocą.
Nie zostawia nas w zwątpieniu i lęku, zbłąkanych w ciemności.
Kiedy burze szaleją wokoło, serce zamierz i nadzieja gaśnie,
On mówi cicho: „Wędrowcze, idź za Mną do domu”.

(Adaptowano z: Marcus Morris Wells, *Holy Spirit, Faithful Guide*).

Zadania

1. Czy masz ulubioną pieśń mówiącą o Duchu Świętym? Dlaczego ta pieśń ma dla ciebie istotne znaczenie? Odszukaj w śpiewniku *Śpiewajmy Panu* pieśni o Duchu Świętym i przeczytaj na głos jedną lub dwie zwrotki, które przemawiają do ciebie najmocniej.
2. Jaki tytuł czy funkcja Ducha Świętego są dla ciebie szczególnie ważne i cenne?